

fig denne Forret med Hensyn til Tidsfristen, saa at man maatte kun faae gennemført en nogenlunde ligelig Tidsfrist baade for Debitor og for Kreditor.

Justitsministeren (Mellermann): Ja, jeg kan tilføie, at jeg tror ogsaa ligesom den ærede sidste Taler, at naar først den Forandring foregaar i Overformynderiets Organisation og i de under Justitsministeriet staaende Stiftelser, hvis Midler skulle bestyres efter de samme Regler, vil det vistnok ogsaa indirekte have betydelig Indflydelse udenfor det Gebet, som egentlig rammes derved. Det vil vistnok komme til at gjøre sig gjældende baade hos Private og hos Stiftelser, der nyde større Uafhængighed, at Ministeriet ikke egentlig kan foreskrive, paa hvilke Vilkaar de skulle udlane deres Midler. Søvrigt vil jeg til det Spørgsmaal, som blev gjort mig af den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg), bemærke, at jeg betragter det som en Selvfølge, at naar Anordningen bliver forandret paa den nævnte Maade, vil denne Regel ogsaa være gjældende for andre Midler, som skulle udlaanes efter Reglerne for Udlaan af Umyndiges Midler, og derfor tror jeg, at de ikke alene ville blive fulgte og maa følges af de Institutioner, som ligefrem administreres af Justitsministeriet som øverste Myndighed, men ogsaa af dem, som staa under Justitsministeriets Tilshn. Dog vil jeg bemærke, at der kan være enkelte, det tør jeg ikke sige noget Bestemt om, hvis Bestyrelser efter de fundatmæssige Bestemmelser nyde større Frihed end den sædvanlige.

Da ikke flere begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet.

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges enstemmig med 71 Stemmer.

Formanden (Høgskro): Lovforslaget bliver nu at tilstille Landsstingets Formand for at blive forelagt i det andet Thing.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en overordentlig Bevilling til Landbefæstninger.

Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2106—07.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Bøffen: Jeg skal ikke længe lægge Beslag paa Thingets Opmærksomhed, men efter den Stilling, jeg tidligere har indtaget i den foreliggende Sag, finder jeg det dog rigtigt at fremsætte nogle Bemærkninger med Hensyn til Sagen, saaledes som den foreligger for os i Dag. Det er jo en 4—5 Aar siden, at Thinget sidst bestjæftigede sig med Befæstningsagen, og da undertastede den en gennemgaaende Behandling, og at man i Udvalget gennem dets Betænkning gav en Fremstilling af Sagens hele Gang fra dens Begyndelse indtil den Tid. Det var et underligt kaleidospist Billede, der da blev givet af de stiftende Forsvarsplaner, men der gik dog en konstant Strøm derigennem, og den gik ud paa stadig tydeligere og tydeligere at fremhæve Kjøbenhavns Befæstning til Lands og til Vands som det vigtigste, ja snart som det eneste Nødvendige. Og denne Udvikling gik sin Gang samtidig med, at Modstanden, Ubillien imod at koncentrere Landets Forsvar om dens befæstede Hovedstad, blev større og større, blev sig mere bevidst. Saaledes divergerede Strømmen, og den nærmede sig ikke til nogen Forstaaelse, men skilte sig tværtimod videre og videre frem. Hvad der siden er sket paa dette Omraade, det viser, at Udviklingen er bleven i det samme Spør, i alt Fald fra Krigsministeriets Side, idet man, udgaaende fra det Forslag, der forelaa her i 1883, og som gik ud paa en Bevilling af 72 Millioner Kroner til de af Ministeriet foreslaaede samtlige Foranstaltninger, hvoraf der var foreslaaet anvendt til Kjøbenhavns Land- og Søbefæstning ca. 48 Millioner, har ført Udviklingen videre og videre hen imod at indskrænke det Hele til Kjøbenhavns Befæstning. Aaret efter, i 1884, var der ikke sket nogen væsentlig Forandring, kun nogle mindre Tilføininger, som gik ud paa at forhøje Beløbet med ca. 1 Million Kroner, tror jeg. Aaret efter i 1885, skete det Skridt, at i det da forelaagte Befæstningsforslag var alt Andet end Kjøbenhavn og Helgenæs kastet bort; man havde bevaret Kjøbenhavns Befæstning og et befæstet Punkt i Sjælland, nemlig Helgenæs. Det var den sidste Stump af den samlede Befæstningsplan. Aaret efter kom saa Forslaget fuldstændig rent og skært, nu var der intet Andet end Kjøbenhavns Land- og Søbefæstning tilbage. Saaledes var Maalet naaet fra Krigsbestyrelsens Side, at læde Sagen rent af i denne Skikkelse: Kjøbenhavns Befæstning, det og intet Andet. Nu skete der imidlertid det Mærkelige, at just da man